

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ
ΤΟΥ ΓΗΡΑΙΟΥ

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](#).

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Την Ημέρα της Γιορτής του Γηραιού (έτσι ονομάζουν το πανύψηλο, μοναχικό βουνό που δεσπόζει στα νότια), τρεις καιροσκόποι ήρθαν στην πόλη.

Ο πρώτος ήταν ψηλός και μελαχρινός, και βαστούσε ένα ραβδί με χαράγματα, το οποίο είχε βρει μακριά και σκόπευε να το πουλήσει στο μεγάλο παζάρι που γινόταν εκείνη την ημέρα. Θα έλεγε πως είχε μαγικές δυνάμεις, για να του δώσει αξία· πως σαμάνοι και μάγισσες είχαν υφάνει γητειές και μαγγανείες επάνω του, για να λύνουν τα μάγια, να διώχνουν τις αρρώστιες, και να απομακρύνουν το κακό. Στην πραγματικότητα, ήξερε ότι το ραβδί ήταν μονάχα ένα κομμάτι ξύλο με τέσσερις μορφές σκαλισμένες αριστοτεχνικά επάνω: τη μορφή μιας γάτας, μιας αλεπούς, μιας σαύρας, και ενός κορακιού.

Ο δεύτερος καιροσκόπος ήταν ένας γιγαντόσωμος άντρας, με χέρια σαν κορμούς δέντρων. Το σώμα του ήταν γεμάτο ουλές από τις μάχες, και εργαζόταν, συνήθως, ως μισθοφόρος ή φονιάς. Κουβαλούσε διάφορα όπλα επάνω του: μια βαλλίστρα, ένα μεγάλο σπαθί κι ένα μικρό σπαθί, ένα δόρυ με δύο αιχμές, μία πάνω και μία κάτω, και πέντε ξιφίδια, το ένα απ'τα οποία ήταν καμωμένο από πορφυρό ατσάλι.

Ο τρίτος και τελευταίος καιροσκόπος ήταν νάνος και μονόφθαλμος· τα μαλλιά του ήταν μακριά ως τη μέση του, και έκανε τον ταχυδακτυλουργό, τον σοφό, και –χωρίς να το δηλώνει φανερά– τον κλέφτη. Επίσης, ανακάτευε και κανένα δηλητήριο, πού και πού, αν τον πλήρωναν καλά. Γνώριζε πολλά μυστικά, από τα ταξίδια του. Ήταν μικρός στο μπόι, αλλά πιο επικίνδυνος από πολλούς ψηλούς ανθρώπους. Πλάι του, βάδιζε μια γκριζότριχη μαϊμού, που στο δεξί της χέρι ήταν δεμένη μια λεπίδα, η οποία γυάλιζε κι έμοιαζε κοφτερή. Ο νάνος δεν κρατούσε τη μαϊμού από κάποιο σχοινί ή αλυσίδα, και ίσα που της έριχνε ένα κεφάλι.

Η άφιξη των τριών αυτών ταξιδιωτών δεν πέρασε απαρατήρητη· πολλοί και διάφοροι τούς πρόσεξαν στην πόλη. Ορισμένοι τούς

είδαν ως, πιθανώς, χρήσιμους· ορισμένοι τούς είδαν ως αδιάφορους· αλλά οι περισσότεροι που τους γνώριζαν τους είδαν ως *μπελάδες*.

Ο μελαχρινός πήγε στο παζάρι, προσπαθώντας να ακριβοπουλήσει το ραβδί του. Ο νάνος τον παρατήρησε και του είπε πως θα το αγόραζε για τρία καρβέλια ψωμί· οπότε, ο μελαχρινός τον έβρισε, γέλασε μαζί του, και συνέχισε να μιλά σε άλλους πιθανούς αγοραστές. Ο νάνος τον αγνόησε και πήγε να κάνει κι αυτός τη δουλειά του. Έστησε μια σκηνή κι άρχισε να δίνει συμβουλές από τη μεγάλη σοφία που είχε συγκεντρώσει στα ταξίδια του.

Ο γιγαντόσωμος άντρας με τα όπλα πλησίασε το μέρος όπου γίνονταν αγώνες πάλης και δήλωσε συμμετοχή, βέβαιος ότι θα κέρδιζε πολλά χρήματα. Άφησε τα όπλα του, γδύθηκε, και μπήκε στο λάκκο με την άμμο. Οι αντίπαλοι ήταν ζούφιοι, όπως το υπολόγιζε, κι έτσι άρχισε να μαζεύει κάποια νομίσματα που του πετούσε το πλήθος.

Καθώς, όμως, μεσημέριαζε και πήγε στα πράγματά του, για να πιει νερό και να ξεκουραστεί, είδε μια αλεπού να πετάγεται, ν'αρπάζει το ξιφίδιο του πορφυρού ατσαλιού στα δόντια της, και να τρέχει μέσα στο πλήθος. Βρίζοντας και βλαστημώντας, ο γιγαντόσωμος άντρας έτρεξε ξωπίσω της, σπρώχνοντας τον κόσμο και γρονθοκοπώντας. Την αλεπού ίσα που κατάφερνε να τη βλέπει ανάμεσα στους συνωστισμένους ανθρώπους της γιορτινής ημέρας. Σε κάποια στιγμή, έτυχε να βρει μια μαϊμού εμπρός του· έκανε να την κλοτσήσει, για να τη διώξει απ'το διάβα του, σκόνταψε, και έπεσε, φαρδύς-πλατύς, στο δρόμο. Την αλεπού την έχασε, όπως και το ξιφίδιό του με το πορφυρό ατσάλι, που ήταν σπάνιο και καλό όπλο.

Εκτοξεύοντας κατάρες σε όποιον τύχαινε να δει, επέστρεψε κοντά στον λάκκο της άμμου, όπου είχε αφήσει τα υπόλοιπα πράγματά του –αλλά ούτε αυτά ήταν εκεί· είχαν εξαφανιστεί!

Εν τω μεταξύ, ο μελαχρινός καιροσκόπος είχε καταφέρει να πουλήσει το ραβδί σε αρκετά καλή τιμή, και, τώρα που είχε έρθει το μεσημέρι, έτρωγε ένα χορταστικό γεύμα σ'ένα κοσμοπλημμυρισμένο πανδοχείο.

Ο νάνος, έχοντας τελειώσει με το να προσφέρει τις σοφίες του, πήγε και επισκέφτηκε τον άντρα τον οποίο είχε δει να αγοράζει το ραβδί. Ήταν ένας ντόπιος. Ο νάνος τον ρώτησε τι ήθελε να του

δώσει για να πάρει το ραβδί· εκείνος τού έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. Ο νάνος έκανε μια αισχρή χειρονομία στο κατώφλι του, αλλά, κατά τα άλλα, έφυγε σιωπηλός.

Βλέποντας τον γιγαντόσωμο άντρα να κάθεται κοντά στον λάκκο της άμμου (που, τώρα, είχε αδειάσει, καθότι μεσημέρι) και να κλαίγεται, τον πλησίασε και πρότεινε να τον κεράσει.

«Ξέρεις τι σκατοδουλειά μου έτυχε, ρε κοντέ;» του είπε εκείνος.

«Ξέρω, πώς δεν ξέρω; του απάντησε ο νάνος.

«Μπα; Από πού κι ως πού, ρε;»

«Η μισή πόλη άκουσε για την κακή σου τύχη, φίλε μου,» είπε ο νάνος.

Ο γιγαντόσωμος άντρας αναστέναξε.

Πήγαν σ'ένα κεντρικό πανδοχείο και κάθισαν, κι ο νάνος τον κέρασε όπως του είχε υποσχεθεί. Επίσης, είδε πως ο μελαχρινός καιροσκοπός ήταν εκεί, τρώγοντας με δυο μασέλες.

«Τι έγινε;» του φώναξε. «Το πουλήσαμε το ραβδί;»

«Αμέ,» απάντησε εκείνος, «κι όχι για τρία καρβέλια ψωμί!» Του έκλεισε το μάτι.

Ο νάνος μειδίασε, και του είπε: «Ο έξυπνος, όμως, διπλοπουλά!»

Ο μελαχρινός συνοφρυώθηκε. «Τι θες να πεις;»

«Νάρθω στο τραπέζι σου;»

«Και δεν έρχεσαι;»

Ο νάνος πήγε και κάθισε, αφήνοντας τον γιγαντόσωμο άντρα να τρώει αυτά που του είχε κεράσει και να πίνει από ένα κανάτι μπίρα.

«Άμα μπορούσες να ξαναπάρεις το ραβδί και να το ξαναπουλήσεις αλλού, θα το έκανες;» ρώτησε ο νάνος τον μελαχρινό.

«Δεν είμαι κλέφτης, στούμπο!»

«Κρίμα για σένα. Πάντως, νάχεις υπόψη σου πως ίσως το σπίτι του άνθρωπου στον οποίο πουλήσες το ραβδί να μείνει αφύλαχτο πολύ σύντομα,» είπε ο νάνος, κι επέστρεψε στον γιγαντόσωμο.

Ο μελαχρινός, αρχικά, θεώρησε αυτά που του είπε ο νάνος βλακείες· μετά, όμως, του μπήκανε ψύλλοι στ'αφτιά. Μπας κι ο νάνος ήξερε κάτι;

Ο μελαχρινός σκεφτόταν να πάει σε κανένα μπουρδέλο το βραδάκι, αλλά, τώρα, έτσι όπως τον έτρωγε η περιέργεια, αποφάσισε να παρακολουθήσει το σπίτι του άντρα που είχε αγοράσει το ραβδί.

Ήταν ένας τύπος που έμενε μόνος του, σ'ένα σπίτι το οποίο έμοιαζε με καλύβα, και οι περισσότεροι στην πόλη πίστευαν ότι δεν έστεκε και πολύ καλά στα μυαλά του, επειδή μιλούσε με δαίμονες τις νύχτες και διάβαζε κομμάτια από βιβλία που ήταν γραμμένα σε μια γλώσσα που θύμιζε γρυλίσματα ζώων.

Καθώς σκοτείνιαζε, μια γάτα πλησίασε την πόρτα του σπιτιού του και την έψυσε με τα νύχια των μπροστινών της ποδιών. Ο ένοικος άνοιξε και την έβαλε μέσα.

Ο μελαχρινός περίμενε, χωρίς να βλέπει τίποτα άλλο περίεργο να συμβαίνει, κι άρχισε να υποπτεύεται ότι άδικα δεν είχε πάει στο μπουρδέλο: ο πούστης ο νάνος ήθελε να τον κάνει να χάσει τον χρόνο του!

Τότε, όμως, καθώς ζύγωναν τα μεσάνυχτα, μια γιγαντόσωμη φιγούρα που φορούσε κάπα και κουκούλα πλησίασε το σπίτι. Χτύπησε την πόρτα, με μια μεγάλη γροθιά, και η πόρτα τραντάχτηκε. Ο ένοικος άνοιξε. Ο γιγαντόσωμος άντρας τον άρπαξε απ'το γιακά και τον έσπρωξε μέσα, κλείνοντας, θορυβωδώς, πίσω του. Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε πάλι, και ο γιγαντόσωμος άντρας βγήκε, βαστώντας ένα ξιφίδιο από πορφυρό ατσάλι στο δεξί του χέρι. Είχε, τώρα, κατεβάσει την κουκούλα του, και η όψη του έμοιαζε οργισμένη: τα δόντια του έτριζαν και τα μάτια του γυάλιζαν. Ο μελαχρινός αισθάνθηκε τυχερός που δεν βρισκόταν στο δρόμο του.

Τι είχε συμβεί, όμως; Είχε ο γιγαντόσωμος σκοτώσει τον παράξενο ένοικο; Ή τον είχε πλακώσει στο ξύλο; Ο νάνος πρέπει να τόξερε ότι θα συνέβαινε τούτο, αφού έτρωγε μαζί του το μεσημέρι. *Αλλά γιατί να το πει σε μένα;* αναρωτήθηκε ο μελαχρινός.

Η περιέργεια τον έτρωγε, πάλι, έτσι πλησίασε το σπίτι. Καθώς, όμως, ζύγωνε την πόρτα, άκουσε πίσω του βήματα, και είδε έξι ανθρώπους της τοπικής φρουράς να έρχονται και να του λένε να παραδοθεί. Τον κατηγορούσαν ότι είχε σκοτώσει τον ένοικο του σπιτιού! Τους είπε ότι έκαναν λάθος: Πριν από λίγο, είχε βγει από εδώ ένας άλλος άντρας που κρατούσε ένα ξιφίδιο από πορφυρό ατσάλι: αυτός τον είχε σκοτώσει!

Η πόρτα άνοιξε και ο ένοικος παρουσιάστηκε. Δεν ήταν καθόλου νεκρός, και διαβεβαίωσε τους φρουρούς πως, με τον γιγαντόσωμο άντρα που είχε μόλις βγει, απλώς συζήτησαν και τίποτα

περισσότερο. Εκείνοι απόρησαν, και αποκρίθηκαν ότι ένας νάνος –ο γνωστός, που έλεγε και κάτι σοφίες, το πρωί– τους είχε πει ότι εδώ είχε γίνει φόνος, κι αν έκαναν γρήγορα, θα έπιαναν τον φονιά.

Ο ένοικος γέλασε, και τους είπε: «Καλύτερα να πάτε γρήγορα στη σκηνή του νάνου, γιατί εκεί σύντομα ίσως γίνει ένας φόνος. –Τι; Πώς το ξέρω; Μη ρωτάτε πώς το ξέρω· πηγαίνετε! Και μη μ'απασχολείτε άλλο· έχω και δουλειές να κάνω!» Τους έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα κι εξαφανίστηκε. Πράγμα που δε φάνηκε να τους παραξενεύει, αφού, ούτως ή άλλως, τον είχαν για παλαβό.

Οι φρουροί έφυγαν, τρέχοντας.

Φτάνοντας στη σκηνή του νάνου, βρήκαν μέσα το πτώμα ενός γιγαντόσωμου άντρα. Έμοιαζε να είχε πεθάνει από ασφυξία, ή από δηλητηρίαση.

Ο νάνος, εν τω μεταξύ, βρισκόταν έξω από την πόλη, με το ξιφίδιο από πορφυρό ατσάλι και τα υπόλοιπα πράγματα του γιγαντόσωμου άντρα μαζί του. Πλάι του βιάδιζε η μαϊμού του. *Η υπόθεση εξελίχτηκε άσχημα, τελικά*, σκεφτόταν ο νάνος.

Δυστυχώς γι' αυτόν, η μοίρα του χειροτέρευσε.

Ένας καβαλάρης ξεπρόβαλε μέσα απ' το σκοτάδι, καλπάζοντας καταπάνω του και περιστρέφοντας την αλυσίδα μιας σφύρας, που η ατσάλινή της σφαίρα ήταν γεμάτη επικίνδυνα καρφιά. Ο νάνος ούρλιαξε, και προσπάθησε να αποφύγει το χτύπημα. Αλλά δεν τα κατάφερε. Και η σφαίρα του τσάκισε το κεφάλι, εκτοξεύοντας έξω τα μυαλά του. Η μαϊμού του έτρεξε μακριά, πανικόβλητη.

Ο μελαχρινός καιροσκόπος επέστρεψε. Κατέβηκε απ' το άλογο που είχε πρόσφατα αγοράσει, με τα χρήματα που είχε βγάλει από το ραβδί, και μάζεψε τα όπλα που κουβαλούσε ο νάνος, τα οποία μάλλον θα μπορούσε να πουλήσει σε καλή τιμή, σε κάποια άλλη πόλη. Ειδικά αυτό το ξιφίδιο από πορφυρό ατσάλι.

Γι' αυτόν, όμως, θα πήγαινε σε ένα μπουρδέλο για να ψυχαγωγηθεί και να ξεχάσει τον πούστη τον νάνο.

Έτσι, επέστρεψε στην πόλη και βιάδισε προς τον προορισμό του. Επισκέφτηκε τις δεσποσύνες του οίκου και αναλώθηκε σε διαφόρων ειδών κάθετα, οριζόντια, και πλαγιαστά όργια. Μετά, κοιμήθηκε βαθιά.

Το πρωί, μία από τις πόρνες μπήκε στο δωμάτιο να τον ξυπνήσει, επειδή ήταν ώρα να φύγει. Και ανακάλυψε πως είχε φύγει μια και καλή. Έμοιαζε να είχε πεθάνει από ασφυξία, ή από κάποιο δηλητήριο. Αμέσως, οι πόρνες έφεραν τους φρουρούς, και εκείνοι παρατήρησαν ότι στην κνήμη του μελαχρινού άντρα υπήρχε μια λεπτή χαρακιά, όπως επίσης είχαν παρατηρήσει ότι υπήρχε και στην κνήμη του γιγαντόσωμου άντρα στη σκηνή του νάνου, όταν τον έλεγξαν πιο προσεκτικά.

«Δεν το κάναμε εμείς!» είπε η πόρνη που τον είχε βρει νεκρό.

«Ναι, έτσι φαίνεται.»

«Ποιος τόκανε;» ρώτησε μια άλλη.

Ο φρουρός ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω γω; Αυτοί οι τρεις ήταν σπυριά στον κόλο, πάντως. Καλά ξεκουμπίδια!»